A°. 1843. No. 6.

DONDERDAG, 19 JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Tweede Oproeping.

De *Commissie van Inschrijving en Vrijstelling* voor- en van de Schutterij, roept [illegible]n op, alle vrije Mannelijke Inge-[illegible], welke bewijsselijk aan *Paramaribo* [illegible]woonachtig zijn, immers zich aldaar [illegible]sselijk ophouden, of hun verblijf [illegible]en, voor zoo verre zij namelijk op den *eersten* dezer, den vollen ouderdom van *achttien* jaren bereikt hebben en hun *vijftigste* nog niet zijn ingetreden, welke niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd; van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelden te behooren, met uitzondering nogtans van zoodanige, welke volgens art. 3 van het Reglement voor de Schutterij, gearresteerd den 31 December 1835 en 18 Mei 1838, van de persoonlijke dienst bevrijd of van schriftelijke *Finale Vrijstelling* van de Commissie, voorzien zijn.

Zij zal hare werkzaamheden vervolgen in het lokaal boven de WEEGKAMER, op Maandag den 23 dezer, van 's morgens 9 tot 11 uren, voor dezulken welke om wettige redenen verhinderd waren, op de eerste oproeping te compareren.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letter en het Nummer hunner woonplaats en den naam der Straat, moeten opgeven.

Paramaribo, den 13 *Januarij* 1843.

Namens de Commissie voornoemd,

De Secretaris,

H. BENJAMINS.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van den Heer Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvende besteden:

Het aanmaken van eene overdekte *Gallerij* aan de achterzijde van het Gouvernements-Huis,

volgens bestek en teekening en op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden, ten bureele der Financieele Administratie ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten, vergezeld van monsters, zullen worden aangenomen tot Maandag den 30sten dezer maand, des morgens ten negen ure.

Paramaribo, den 17 *Januarij* 1843.

De Administrateur voornoemd,

CH. LEERS.

(2592) Op *HEDEN*, des namiddags ten 4 ure, zullen fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het lokaal van hetzelve Departement, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, publiek doen verkoopen:

De *NALATENSCHAPPEN* van de Heeren JAN FRANÇOIS REINAV en JOHN SMITH WHITE, bestaande in: *MEUBELEN*, *een vier-riems TENT-CORJAAL* (liggende voor het huis van den Vendumeester) en de slavin genaamd *Begers* bijgenaamd *Ajoe* met hare Kinderen *Marie* en *Edward*, toebehoorende den eerstgemelden Boedel.

De Slaven genaamd *Koffij* en *Louisa* en eenige overgeblevene *MEUBELEN*; aankomende den Boedel IC. DE PINA.

En

Voor rekening van den Boedel THEODORUS BOSMANS; *Vier en Twintig ZILVEREN LEPELS* en *VORKEN* en *Twaalf dito THEE-LEPELTJES.*

Paramaribo, den 19 *Januarij* 1843.

M. N. ARLAUD,

2de Commies.

De fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op HEDEN den 19den dezer, des namiddags om 4 ure, in het lokaal van het Departement door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

De *GOEDEREN* gevonden in de volgende *desolate* Boedels; als: ADRIAAN VAN DER TOOREN; CONSTANTIE van BEREND JANS, CHRISTINA MIETJE HERBERT, CARL DIEMEN, CAREL FREDRIK ZEGERS, JOHANNA MARIA BADINA DAMSTEDE, HENRY LEWIS COLLINGS, HENRIETTE CHARL. van WIJNGAARDE, JACQUES LOUIS COLSOUL en MARIA KAMPHUIS geboren EGBERTS.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn; zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 19 *Januarij* 1843.

M. N. ARLAUD,

2de Commies.

(2580) De Substituut Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 20sten Januarij 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen.

De Slaven met namen: *Winst*, *Meerja*, *Jamba*, *Sophia*, *Catharina*, *Celestina*, *Bebé*, *Mietje*, *Marie* en *Annaatje*: aankomende CHARLOTTE THEODORA CAPADOCE, (nu Boedel.)

Paramaribo, den 14 *Januarij* 1843.

A. DE KANDAMIE,

Subt. Exploicteur.

☞ Op ZONDAG, den 22sten Januarij, zal de GODSDIENSTOEFENING voor de *Hervormde Christelijke Gemeente*, nogmaals in het *Evangelisch Luthersche Kerkgebouw* plaats hebben, terwijl op den 5den Febr. e. k. en vervolgens, dezelve wederom in de *Hervormde Kerk*, zal gehouden worden.

A. ROELOFSZ. V. D. M.

WIJKMEESTERS van Wijk La. B., zullen op Maandag den 23sten dezer, beginnen, met de Jaarlijksche opneming in dezelve Wijk, volgens Publicatie van 5 | 6 Maart 1828.

Paramaribo, den 11 *Januarij* 1843.

J. C. DOERRLEBEN.

J. NUNES.

J. L. B. DE MESQUITA.

Aangebragt per het Schip *de Eensgezindheid*, Kapitein C. MEIJER, en te bekomen bij den ondergeteekende, de navolgende *GOEDEREN*, als:

Aardappelen in halve mudds manden; Boter; zoetemelksche- en komijne Kazen; Hammen; gerookt Spek in halve tonnen; Saucijsjes de Bologne; dubb. Princesse Bier in okshoofden; Genever; witte- en cognac Brandewijn in heele- en halve Kelders; Roodewijn in Kisten van 48 fl.; differente soorten Likeur; Sirop de Punch; Thee- en Boterbanket en Bitterkoekjes in flesschen; devisen Koeken in blikken; extra rook Tabak en Sigaren; Mans- en jongens hooge- en lage Schoenen; Dames dito; Mans- en Dames Parasols; Mans-, Jongens- en Kinderen viltes en zijden Hoeden; dito stroo- en paardenharen Potten; Azijn en patent Olie in pullen. — Fijne billevelds- en huismans Linnen; Vrieschbont; gecouleurde Calico's; Shintings; Cambricqs in soorten; blaauw geruit Ginhangs, rood geruit Chelas; Haarlemmer Boekjes; Lila in soorten; differente soorten Doeken; Neteldoek in soorten; Mousseline de Laine; gebrocheerd zijden Omslagdoeken; witte zijden Doeken; gaze Voiles; weerschijn zijden Doeken; Schwals in soorten; fijne Eau de Cologne; differente soorten Haarolie, fijne Eau de Lavande; fijne Palmenijne Zeep in soorten; Tanden Borstels; Zakschuijers met Kam en Spiegel; Kinder Cinturen; Dames kuif- en Krulkammen; fijne Kinder Nekkammen; fijne boog en regte Friseerkammen; Elastique Bretels; Compositie Suikerlepeltjes; Mostardlepeltjes; Kurkentrekkers, Dobbelsteenen; Passe Partous; Engelsche Pennemessen; fijne Scharen; Omberdozen met fiches in soorten; fijne Inktkokers in soorten; Horologiekoorden; *EEN EXTRA PIANO FORTO*; differente GALANTERIEN en meer andere *GOEDEREN*. (2563)

B. PRET Sz.

***** Vendu:**

HEDEN MORGEN om *negen* uren, ten Pakhuize van de Heeren BOYD MAC DONALD & Co. (2562)

(1508) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal MORGEN om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN en STUKGOEDEREN; — alsmede eenige GOUD en JUWEELEN.

Voorts: den Slaaf *Askan*.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 13den dezer, het Schip de Eensgezindheid, Kapt. C. Meijer, van Amsterdam, laatstelijk van Cowes, hebbende 56 dagen reis; Passagiers: Johanna Maria Cornelissen en Gerarda Burger, echtgenoot van B. Pret Sz.

UITGEKLAARD.

Den 17den, het Schip Noord-Holland, Kapt. H. K. Ruijl, naar Amsterdam; lading: 501 vaten Suiker, 30 balen schoone Katoen, 3275 pond oud koper en 660 pond oud Tin.

Idem, de Nd. Am. Brik Washington, Kapt. J. G. Mumford, naar New-Bern via Nickerie; lading: 30 vaten Malassie.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Julia, Kapt. J. Hilbrands. — Adres bij Josua Lyon.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Harmonie, Kapt. C. A. Schönbeck. — Adres bij J. F. Faverelj.

Het Nederlandsch Kofschip Frieslands Gouverneur van Sytsema, Kapt. F. H. Zeylstra. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Mengelingen.

EEN BEWIJS DER REGTVAARDIGHEID VAN KEIZER JOSEF II.

Een Juwelier, te Weenen, had eenen Edelman eenige Juweelen voor zekeren prijs aangeboden: maar deze hield zich alsof hij zich nog niet beraden konde, welke hij daaruit kiezen zoude; hij verzocht daarom den Juwelier, de Juweelen eenen dag in zijn huis te laten blijven, opdat hij er die mogt uitzoeken, welke hem het best behagen zouden. De Juwelier stelde vertrouwen in de eerlijkheid des Edelmans, en liet hem een geheel kistje met juweelen achter. Des anderen daags kwam hij weder, zoo om dit kistje af te halen, als om te vernemen, welke juweelen de Edelman nu koopen wilde. Doch de Edelman stelde zich als geheel vreemd aan, en betuigde er niet van te weten, dat hij juweelen van hem ontvangen hadt. De Juwelier mogt er op zweeren, dat hij hem het kistje had toevertrouwd, en elken steen noemen, die daarin geweest was; alles te vergeefs: de Edelman bleef hardnekkig ontkennen, dat hij iets met hem over juweelen had uitstaan.

Daar nu de Juwelier geen bewijs tegen hem in handen hadt, zoo wist hij genen anderen raad dan zich te wenden tot Keizer Josef den Tweeden, hopende van deszelfs bekende regtvaardigheid, dat hij hem zijnen eigendom weder bezorgen zou. Met tranen in de oogen klaagde hij den edel Monarch zijnen nood. Deze was zeer verontwaardigd over de laagheid des Edelmans, die den Juwelier op eene zoo schandelijke wijze bedrogen hadt, en dacht op middelen, om den bedrieger in het nauw te brengen, en van zijne misdaad te overtuigen. Hij liet den Juwelier in het naaste vertrek gaan, en daarop den Edelman roepen, om oogenblikkelijk bij hem te komen. Deze verschenen zijnde, vroeg hem de Keizer naar de juweelen; maar hij hield stijf en sterk staande, ja bezwoer het, dat hij den Juwelier met zijne juweelen niet gezien had. De Keizer liet hierop den Juwelier ook binnen treden, en hoorde hen tegen elkander; maar de Edelman bleef bij zijn vorig zeggen, en noemde den Juwelier eenen bedrieger en eerroover, daar hij hem iets afvorderde, dat hij hem toch niet had gegeven. De Keizer dacht intusschen een ander middel uit, waardoor hij de waarheid aan het licht wilde brengen. Hij liet den Juwelier uit het vertrek gaan, en beval toen den Edelman, een briefje aan zijne vrouw te schrijven, van dezen inhoud: »Allerliefste vrouw! wanneer gij uwen man bij het leven, en in vrijheid behouden wilt, zoo geef brenger dezes het kistje met juweelen, hetwelk de bekende Juwelier ons gisteren gelaten heeft," enz. Keizer Josef liet dit briefje oogenblikkelijk bezorgen, en hield, onder des, den Edelman bij zich. De vrouw, het briefje ontvangen hebbende, erkende de hand van haren man, en twijfelde dus niet, of de zaak zou wel regt zijn. Zij gaf daarom den brenger van hetzelve het kistje met juweelen, en deze stelde hetzelve den Keizer ter hand. — Nu gaf deze aan den regten eigenaar terug, die zich, ten uiterste verheugd, voor des Keizers voeten nederwierp, en hem dus dankte voor zijn wederverkregen goed. Maar de Edelman, gelijk men wel kan denken, ontving eene welverdiende, strenge straf.

EENDRAGT MAAKT MAGT.

Zeker Koning, die verscheidene kinderen had ontbood die allen bij zich, toen hij op zijn sterfbed lag, en liet eenen bundel pijlen brengen, die aan elkander waren vastgebonden. Nu gebood hij aan elk van zijne kinderen, dat zij dezelve in dien staat zouden breken; zij beproefden dit ook wel te doen, maar geen van allen was daartoe in staat. Hij liet daarop dien bundel los maken, en ieder van hun een' pijl geven, wanneer hij zijn bevel herhaalde, dat zij deze pijlen breken moesten. Nu kon elk dat met weinig moeite doen. »Ziet daar," zeide hierop de vader: »hoe noodzakelijk het voor uliedien zij, na mijnen dood in eensgezindheid met elkander te leven! wanneer gij lieden dat doet, zal uw geluk niet ligt verbroken worden; maar zoo gij u door twist en tweedragt van elkanderen scheurt, zal het daarmede ras gedaan zijn; leert dit van deze pijlen, en neemt dit bestendig in acht." Had deze Koning dit niet zeer wel begrepen waarde lezers? en dachten onze Voorouders er niet juist zoo over, wanneer zij tot het Wapen van dit Gemeenebest eenen bundel met zeven pijlen aannamen, daarbij voegende de spreuk: »EENDRAGT MAAKT MAGT."

EEN GETROUW ONDERDAAN.

Bij eenen fellen brand, in zeker huis te Weenen, begaf Keizer Josef de Tweede, in eigen persoon, ten einde door zijne tegenwoordigheid het spoedig blusschen van denzelven aan te moedigen. Een handwerksman, die het bemerkte, dat zich de Keizer in gevaar bevond, waarschuwde hem daar voor, en bad hem weg te gaan. De Keizer zag eens om, of het gevaar werkelijk zoo groot ware; maar terwijl hij dus met weggaan talmde, greep hem de handwerksman met drift aan, trok hem uit den weg, en bragt hem op eene plaats daar hij veilig was. Naauwelijks stond de Keizer daar, of men zag het huis, dat in brand stond, instorten, en de gloeijende balken daar van vielen juist daar ter neder, waar de Vorst voor weinige oogenblikken, gestaan had. Nu reikte hij zijnen redder zijne beurs vol goud toe, ter belooning; maar de handwerksman nam die niet aan, betuigende: »wat ik gedaan heb, deed ik uit liefde, en die kan niet betaald worden. Maar mag ik om een gunst bidden, zoo is het voor mijnen nabuur; deze is eene eerlijk en vlijtig man, maar zoo arm, dat hij niet in staat is baas te worden, en zich het noodige gereedschap aan te schaffen." De Keizer vervulde zijnen wensch, en begiftigde den armen buurman rijkelijk. Maar ter eere van zijnen redder liet hij gouden penningen slaan, waarop deze, wegens zijne getrouwheid, geroemd werd.

MEN MOET ZIJNEN PLIGT BETRACHTEN ZONDER EERZUCHT.

Dat eerzucht maar al te veel de drijfveder is van onze daden en handelingen, kan niet ontkend worden; men moest voorzeker meer zijnen pligt betrachten, uit overtuiging van zijne verpligting daartoe. Het volgend voorbeeld kan ons daartoe opwekken.

In den jongstverloopen oorlog werden den Keizer Frans den Tweeden, door velen zijner onderdanen, vrijwillige geschenken in geld ter hand gesteld, opdat hij des te beter het Vaderland beschermen mogt. Zoo kwam er onder anderen, een boer die deze woorden sprekende; »ik breng ook wat," duizend gulden voor den Keizer op tafel lag. De Keizer verwonderde zich over de genegenheid des boers, door het geven van zulk een aanzienlijk geschenk betoond, en vroeg hem daarom: »Wie zijt gij? en waar woont gij? Had hem de boer dit gezegd, zoo zou deze welligt daarover zijn vereerd en geroemd geworden met lofspraken in de nieuwstijdingen, of op eenen andere wijze, maar, daar de boer hem dit geschenk, niet uit eerzucht, maar uit liefde en trouw, gebragt had, antwoordde hij den Keizer zeer kort: »dat zal niemand weten," en ging daarmede henen. De Keizer zond hem eenige dienaars na, die hem nogmaals naar zijnen naam en woonplaats vragen moesten: maar dezen gaf hij op hunne vragen daaromtrent lagchende dit bescheid: »meent gij dat ik het u zeggen zal, daar ik het den Keizer niet gezegd heb?"

Dat een schamper antwoord, of een onbedacht zeggen, gemeenlijk in het geheugen blijft, en dikwijls nog lang daarna bethaald gezet wordt, heeft niemand sterker ondervonden dan Henrik Carry. Deze man was een neef van Elizabeth, Koningin van Engeland, en hij had lang de gunst van hare Majesteit genoten. Dan, op een zekeren dag, in diep gepeins, wandelende in de tuinen van het paleis, onder de vensters van de Koningin, werd zij hem gewaar, en vroeg hem, op eenen schertsenden toon: »Waarover denkt iemand, als hij over niets denkt?" Over de belofte van eene Vrouw, gaf Carry haar ten antwoord: »Het kan wezen, zeide Elizabeth, dat gij den spijker op het hoofd getroffen hebt;" waarop zij haar hoofd naar binnen haalde. Zij vergat echter het zeggen van Carry niet, want eenigen tijd daarna deed hij sterken aanzoek, om door haar tot Pair van het Koningrijk verheven te worden; en om zijn verzoek aan te dringen, herinnerde hij de Koningin, dat zij het hem beloofd had. »Wat doet dit ter zake," voerde zij hem te gemoet: »het was slechts de belofte van eene Vrouw." Zij bleef naderhand standvastig weigeren hem gehoor te geven; en deze ongenade veroorzaakte hem zoo veel hartzeer, dat hij van droefheid stierf.

De oudheid getuigt van Protagoras, op welken, als een groot Wijsgeer, zij roem heeft gedragen, dat hij in zijne jeugd een dagloner geweest is, die meest met het hakken of dragen van hout, zijn brood verdiende, en dat zijn verstand zich op de volgende wijze ontdekt heeft.

Eens met hout beladen naar de stad gaande, ontmoette hem de Wijsgeer Democritus, die hem noodigde, om een weinig tijds met hem uit te rusten. Wanneer nu Protagoras dit deed, vroeg hem de Wijsgeer, wie zijn bundel houts zoo kunstig had zaamgebonden? Ik, zelf, was het antwoord. — Democritus kon dit naauwelijks gelooven, omdat hij ontdekte, dat die persoon, welke den knoop gelegd had, den besten aanleg tot de Wiskunde moest hebben. Maar wanneer Protagoras, op zijn verzoek eerst den knoop los, en toen weder op dezelfde wijze vastmaakte, moest hij zich overtuigd houden, dat deze arme jongeling een uitsteekend verstand bezat. Democritus nam hem daarom met zich naar huis, verzorgde hem van al het noodige, en onderwees hem in de wijsbegeerte, met het beste gevolg.

GEDRUKT BIJ DE ERVEN J. BRINK.